

Arrest

nr. 170 375 van 22 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 30 augustus 2005 België binnen samen met zijn moeder en zus. Verzoeker is op dat moment nog minderjarig.

Verzoekers moeder dient op 30 augustus 2005 een asielaanvraag in, de kinderen volgen deze aanvraag.

Op 20 april 2006 wordt inzake de asielaanvraag van verzoekers moeder een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Verzoeker dient op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat verzoeker gemachtigd wordt tot een tijdelijk verblijf onder voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 31 augustus 2012 deelt de advocaat van verzoeker mee dat verzoeker geen arbeidskaart B kan voorleggen.

Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 118 851.

Op 7 februari 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 10 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 151 806.

Op 10 februari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

"Il est enjoint à Monsieur De heer

nomInnaam : B.

prénomInvoornaam : A.

date de naissance/geboortedatum : (...)1989

lieu de naissance/geboorteplaats : M.

nationalité/nationaliteit : Russische Federatie

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision

binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESUSSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable.*
- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort. (...)."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3/9

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werden de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Ter zitting gedraagt de advocaat van verzoeker zich naar de wijsheid.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en

8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt dan om deze redenen dan ook verworpen.

2.4. De verwerende partij werpt nog een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel: Kennelijk gebrek aan formele motivering in strijd met de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen juncto artikelen 3 en 13 E.V.R.M., artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en miskenning van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013.

1.

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat in de bestreden beslissing naar artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt verwezen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat . Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing .

2.

Dat de eiser een aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend omwille van zijn ernstige medische problematiek.

Dat in het kader van deze aanvraag een negatieve beslissing werd genomen op 10 februari 2014, doch deze beslissing is nog niet definitief, gelet op het ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3).

Dat de kans bestaande is dat de beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter vernietigd zal worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoon dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la

même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

2.2.

Dat er in casu er wel degelijk rekening dient gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Dat artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, uitdrukkelijk staat 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Dat deze zinsnede op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aantoont (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Dat daarnaast artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dat uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Dat een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. aldus dient onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet immers bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen respectievelijk het volgende bepalen:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Dat in de Russische Federatie, Dagestan, de eiser geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. Dat in de Russische Federatie, Dagestan, de gezondheidszorg en zeker de mentale gezondheidszorg beperkt is en niet voor éénieder toegankelijk.

Dat indien de eiser het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, de eiser het risico loopt bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

3.

Dat verweerster de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de eiser werd een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Dit verzoek tot nietigverklaring is een niet schorsende procedure.

Een verzoekschrift tot annulatie werd reeds ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3).

De in casu bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze negatieve beslissing staat eveneens een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Opnieuw heeft deze procedure geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van voornoemde beroepsprocedures en voornamelijk de huidige procedure tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de annulatieprocedure af te wachten.

Nochtans haalt de eiser in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissing.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. *Mohammed v/ Oostenrijk* n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States’ obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant’s complaint; however, the remedy required by Article 13 must be “effective” in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000 XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the “effectiveness” of a “remedy” within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the “authority” referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007 V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakıcı v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999 IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000 VIII). Particular attention should be paid to the speed of the

remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003 X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005 III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Batı and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004 IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Čonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002 I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

Dat de eiser een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3). In deze procedure wordt uiteengezet dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden dreigt te worden.

Dat aan de eiser geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de eiser een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar de Russische Federatie, Dagestan.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verweerder de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of verweerder met alle elementen eigen aan het dossier van de eiser heeft rekening gehouden, wetende de medische aspecten.

Dat de bestreden beslissing zelfs manifest in strijd zijn met artikel 13 juncto artikel 3 E.V.R.M., zoals bevestigd wordt in het arrest *Mohammed v/ Oostenrijk* nr. 2283/12 van het E.H.R.M. op datum van 6 juni 2013. Dat wegens miskennen van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de formele motiveringsplicht,

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet,
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet,
- artikelen 3 en 13 EVRM,
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- het zorgvuldigheidsbeginsel en miskenning van het arrest van het EHRM Mohammed v. Oostenrijk nr. 2283/12 d.d. 6 juni 2013.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar haar medische toestand. Zij houdt voor dat zij een annulatieberoep heeft ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 10.02.2014, zodat deze beslissing nog niet definitief is. Voorts meent verzoekende partij dat geen verwijderingsmaatregel mag worden genomen, alvorens een aanvraag nog niet definitief werd afgewezen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekende partij beroep heeft ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 10.02.2014, minstens kon de gemachtigde van de Staatssecretaris hier geen rekening mee houden bij het nemen van het bestreden bevel.

Dienaangaande laat de verweerder nog gelden dat deze kritiek vooreerst geen verband houdt met de verplichting om een bestuurshandeling te motiveren en de door verzoekende partij aangevoerde schending dus niet kan doen aannemen, alsook dat de genoemde beslissing dd. 10.02.2014 rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder wijst dienaangaande naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Ook de procedures die verzoekende partijen instelden tegen de beslissingen waarbij verwerende partij hun aanvragen om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond afwees hebben geen schorsende werking. Deze procedures vormden in voorliggende zaak derhalve evenmin een hinderpaal om ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.” (RvV nr. 117.182 dd. 20.01.2014)

Verzoekende partij verwijst voorts naar haar medische toestand. Zij stelt dat in de bestreden beslissing zelf diende te worden verwezen naar deze medische toestand.

Noch art. 74/13 Vreemdelingenwet, noch art. 3 EVRM voorzien echter in een dergelijke formele motiveringsplicht, zoals verzoekende partij ten onrechte meent te kunnen voorhouden.

Het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de (medische) elementen die door de verzoekende partij werden opgeworpen, hetgeen onmiskenbaar het geval is, nu de bestreden beslissing pas werd genomen nadat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ongegrondheidsbeslissing had genomen met betrekking tot de door verzoekende partij ingediende medische regularisatieaanvraag.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient daarnaast niet expliciet te motiveren over (reeds behandelde) medische elementen in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat dit bevel werd genomen op grond van art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, om reden dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft. Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekende partij toont verder op geen enkele wijze aan dat haar medische toestand zou verhinderen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Zij uit theoretische kritiek met betrekking tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een vreemdeling die ziek is, maar toont op geen enkele wijze in concreto aan dat haar gezondheidstoestand van die aard zou zijn dat zij een verwijdering zou in de weg staan.

In dat verband wijst verweerder erop dat art. 3 EVRM enkel in uitzonderlijke omstandigheden eraan in de weg zal staan dat een zieke vreemdeling wordt verwijderd.

Zie in die zin:

“Zoals de verzoekende partij terecht opwerpt, heeft het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken. (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk)

In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk) Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en bekwaam was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten. (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België) Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De verzoekende partij stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. Derhalve overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert.” (R.v.St. nr. nr. 225.632 van 28 november 2013)

Dergelijke hoge drempel wordt in casu manifest niet bereikt.

Verweerder wijst ter zake op de inhoud van het medisch advies dd. 07.02.2014, waaruit blijkt dat de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Verzoekende partij gaat in de uiteenzetting van het enig middel overigens niet verder in op de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM; zij licht geenszins toe op welke precieze wijze de bestreden beslissing dit artikel en beginsel zou schenden.

Een schending van art. 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij meent dat de beroepsprocedure een schorsende werking vereist teneinde aan artikel 13 EVRM te voldoen. Ter ondersteuning verwijst zij naar een arrest dd. 06.06.2013 van het EHRM.

Verweerder laat ter zake gelden dat een arrest geen aanvechtbare rechtsregel vormt. België kent geen precedentenrechtspraak, zodat dit onderdeel van het middel niet kan worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en

bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Verweerder laat tenslotte gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing, doch eerder tegen wettelijke bepalingen inzake het annulatieberoep en de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dergelijke beschouwingen kunnen niet ontvankelijk worden geuit voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier zelfs niet dat verzoekende partij een beroep heeft ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 10.02.2014.

Verweerder merkt daarnaast op dat het EHRM in het arrest Mohammed/Oostenrijk waarnaar verzoekende partij verwijst tot de volgende conclusie komt:

“85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoekende partij toont niet aan zich in exact dezelfde omstandigheden te bevinden als de persoon in de arresten waarnaar verzoekende partij verwijst.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoekende partij diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting of het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: hij is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Verzoeker voert aan dat geen bevel mocht worden genomen zolang zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende was. Hij meent dat deze aanvraag nog niet definitief is, ondanks de negatieve beslissing van 10 februari 2014, omdat hij een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er moest worden nagegaan of verzoekers medische situatie uitzonderlijk was en verzoeker voert aan dat het bestreden bevel geen motivering bevat inzake de medische situatie van verzoeker en er evenmin op ingaat. Verzoeker voert in dit verband tevens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen onderdaan van een derde land.”

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening werd gehouden met zijn medische toestand.

Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat huidig bestreden bevel op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis werd gebracht als de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissingen werden ook op dezelfde dag genomen. Hieruit blijkt dat de verwerende partij heeft gewacht om een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te geven, tot de aanvraag om medische regularisatie werd onderzocht. Deze beslissing inzake verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd genomen op 10 februari 2014 en moet worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*) tot aan de eventuele vernietiging ervan door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het door verzoeker hiertegen ingestelde beroep bij de Raad heeft geen opschortende werking en belet niet, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat de verwerende partij zich niet kan steunen op deze wettig geachte beslissing. De verwerende partij diende aldus niet de afloop van het beroep tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet af te wachten vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Uit de stukken van het dossier en uit de omstandigheid dat het bevel en de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van dezelfde datum zijn, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische situatie van verzoeker. Zijn aanvraag in dit verband werd eerst onderzocht, waarna pas werd beslist tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijgevolg dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Dat dit niet als dusdanig wordt vermeld in het bevel, houdt *in casu* geen schending in van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aangezien verzoeker op hetzelfde moment kennis kreeg van de beslissing over zijn medische regularisatieaanvraag, uitgaande van hetzelfde bestuur.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de formele motiveringsplicht zoals door verzoeker aangevoerd en van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Verzoeker voert aan dat artikel 3 van het EVRM stelt dat een ernstig zieke persoon niet kan worden uitgezet uit het land waar hij verblijft, wanneer de beschikbaarheid van medische en sociale hulpverlening in het land waarnaar hij wordt uitgezet, niet verzekerd is.

In dit verband wordt opgemerkt dat de verwerende partij in de beslissing van 10 februari 2014 waarbij de aanvraag van verzoeker ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt vastgesteld dat de benodigde medische zorgen voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn. Bij arrest nr. 170 374 van 22 juni 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in een zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van “*zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”. De Raad wijst er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan verzoeker om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*. Verzoeker blijft in het verzoekschrift in gebreke om de door hem gevreesde schending van artikel 3 van het EVRM te concretiseren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aangeeft dat hij zich in dezelfde omstandigheid bevindt als de verzoeker in de door hem aangehaalde zaak van het EHRM. Het arrest Mohammed v/ Oostenrijk van 6 juni 2013 handelde over een overdracht van een asielzoeker naar Hongarije in het kader van de Dublin-II-Verordening. Verzoeker *in casu* heeft een aanvraag medische regularisatie kunnen indienen die ongegrond werd verklaard en waartegen het annulatieberoep inmiddels is verworpen.

Huidig beroep dat verzoeker ingesteld heeft tegen het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad geen schorsend karakter. Deze mogelijk bestaat echter wel in het geval de tenuitvoerlegging van huidig bevel imminent was geworden: verzoeker had in dat geval gebruik kunnen maken van de procedure van de voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid (artikel 39/85 van de vreemdelingenwet), waarbij een reeds ingediende vordering tot schorsing geactiveerd kan worden in het geval van een dwangmaatregel en deze procedure van voorlopige maatregelen een schorsende werking heeft indien tijdig ingesteld.

Tevens wordt erop gewezen dat de kritiek van verzoeker gedateerd lijkt, nu in zijn hoofdte geen dwangmaatregel werd genomen gesteund op huidige bestreden beslissing.

Er werd reeds vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg kan een schending van artikel 13 van het EVRM evenmin worden aangenomen.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET